

Black Sheep

**Egóm tündöklése és
bukása**

Egóm tündöklése és bukása

Black Sheep

Publio Kiadó

2013

Minden jog fenntartva!

Ajánló

Kinek ajánlom olvasásra ezt az irományt? Az összes gyermekmoleesztálónak és erőszaktevőnek, akik csak hibás pontok az élet mátrixában. Akiknek létjogosultsága ott és akkor szűnik meg visszavonhatatlanul, amikor az alany, a gyerek vagy lány az életszeretetével, az idő áldásos múlásával és hitével megsemmisíti tettük gyötrő súlyát. **Azoknak, akik az alkoholt védőitalként használják az élet ellen.** Amikor olvasod a szavaimat, azt fogod gondolni, bolond vagyok. Igen. Az élet bolondja, a szerelem bolondja, a világ bolondja.

Egy könyv megírása - ha üzleti szempontból nézzük - népszerűségi verseny. Nos, én nem törekszem népszerűsésre. Ezzel a könyvvel nem. Ami ide le van írva, az tapasztalás, tanulás, és annak továbbadása: az élet. Az élet pedig nem lehet népszerűségi verseny, mert az a biztos bukásba vezet. Eszem ágában nincs tanítani, észt osztani, bár van olyan rejtett, titkos reményem, hogy legalább páran kikerülnek azokat a hibákat, amiket én nem. Abban biztos vagyok, hogy érdemes elolvasni. Rajta hát, nem fog fájni. Hiszen egy könyv története a tökéletesen biztonságos megtapasztalás. Egy védőháló. **Fogadd sok szeretettel, Tőlem, ahogy a zenei ajánlásokat is a fejezetek elején.**

Köszönöm a könyvhöz a hitet Édesanyámnak, Istvánnak, aki férjem volt, Béla bácsinak, aki édesanyám férje volt, nekik, akik már a felhőkről lógatják lábukat, és jókat mosolyognak botorságaimon. Köszönöm mindazoknak, akik életképesnek minősítettek és csak annyira szerettek, amennyire tőlük telt... **mert az nem kevés.**

Előszó

Az elveszett gyerekek könyve ez, legyen valóban gyerek, vagy csak egy felnőtt, akit ezzel a jelzővel illetnek. Egy írás, ami arról szól, hogy bármikor bárki elveszhet, mert a világ túl nagy... és bármikor bárki újra a világ része lehet, mert az emberi hit is elég nagy. Egyszer csak eljön az a pillanat, amikor ítéletet mond az ember, saját magáról, számba veszi hibáit. Nem a kicsiket, hanem azokat, amik romba döntötték, döntenek a családját. Érdekes meglátás: az a hiba, amit elkövetsz, és nem tanulsz belőle – ugyanis azt teljesen felesleges volt elkövetned. Egyébiránt, mi a hiba meghatározása? Az ember, maga. És az a történet, ami tovább rugdos a tanulás folyamatában. Az irományról annyit kell tudni, mielőtt az olvasásába belekezel, hogy célja nem az volt, hogy bárkit is megalázzak. A cél az volt, hogy egy fejlődési folyamatot írjak le, olyan szavakkal, amik arra a folyamatra jellemzőek. **Nem igazságokat írtam le, hanem az én igazságaimat. Ami nekem igazság, az neked hazugság. Minden csak nézőpont kérdése.** A könyv rólam szól, és nem a bűnösökről, nem a világ bűnéről, nem a vádaskodásról. Hanem a fejlődésről...

Anyu és apu, no meg a végtermék (John Lennon – Imagine)

Felnőtt fejjel, innen a kifejlett állapotomból visszatekintve kamasz önmagamra, életképtelen egyednek minősítem magam. Szaporodásképes, ám életképtelen egyed voltam. Kíváncsi és kalandvágyó, háttértudás és emberismeret nélkül. Ez az állapot az, ami gyakorlatilag önpusztító, életveszélyes. Talán **a természetes szelekció része**: aki életben marad, az megérdemli az életet. A velem egykorú kölkök még anyuci szoknyája mellett tanultak pitét sütni, vagy apucinak hordták a sört a boltból, mely cselekedetért cserébe megkapták a göngyöleg árát zsebpénznek. Az én anyám nem süttött pitét, helyette embert stoppolt. Apám pedig nem sörözött... és nem bagózott, nem nassolt, nem nőzött. Klasszikus

értelemben nem élt. Az én szüleim voltak az „egy fenékkal megülni minimum három lovat” mozgalom legprofibb tagjai. És az elfojtás bajnokai. Legalábbis anyám. Kénytelen volt elfojtani, ha már meg nem lehetett megfojtani senkit... a törvényi szabályozás miatt. Az exházastárs kinyírását is mérte a törvény, bár, az úgynevezett ‚hirtelen felindulás’ címszó alatt megmérve, kevesebbre taksálta, mint a szándékosságot. **Hirtelen felindulásból volt kénytelen szeretni** apámat, szenvedélyesen és reménytelenül, pont úgy, ahogy apám is szerette őt. Gyakorlatilag **boldogtalanná szerették egymást**. Naja... a civilizáció és a házasság fogalmának újkori értelmezése és hátrányai... no meg drámái. Szüleimben nem volt hiba, mivel hibának az számít, amiből nem tanulunk.

Apám elfojtásai – abban az időben – inkább testi jellegűek lehettek, mint verbálisak. Az értelmetlen hűség miatt. Mármint a hűség nem értelmetlen, csak ott és akkor volt az. Beszélőkéje a környék legjobbika volt, intelligenciahányadosa és egója teljes mértékben kitöltötte a teret, amiben épp tartózkodott, legyen az bármekkora. A világ összes emberével kapcsolatos kommunikáció terén, minden rendben volt nála. Egy emberrel nem tudott valós érzelmeiről beszélni, ez pedig anyám volt. Persze anyám sem tudott vele őszintén beszélni.

Akkor már több mint tíz éve külön éltek, szerettek és elfojtottak, és apám még nem csajozott be egyszer sem. Ez végzetes és drámai szerelem irányában mutat vissza az időben. Ám én gyerekként ezt teljesen normálisnak tartottam. Apám és az ő figyelme csak az enyém volt. Ahogyan anyámé is, aki melleleg kitartásában, elszántságban és keménységében még a terminátort is maga mögé utasította. Ahogy aput is, óhatatlanul. Anyám a mindennapjait egy megnyugtatóan rögzült mosollyal az arcán élte, jég kék **szemeiben az ég és lelke szabadsága, az igazság egyértelmű, tiszta lét jogosultsága tükröződött vissza**, és bár a villámok permanensen mellette csaptak le, **ő csak állt, rendületlenül** és tartással, **soha meg sem rezzenve**. A félelem szó hiányzott a szótárából. Mindig tudta, hogy mi a cél és azt hogyan tudja elérni. Azt is tudta, hogyan

tud másokat a céljaikhoz hozzásegíteni. Olyan régifajta értékes ember volt, akit ritkán látsz nőben. Átlátott mindent, átlátta az életet. Sallangoktól, körömlakktól és parfümtől mentes, csendes és szemlélődő életet élt. Haját maga vágta, fiúsrá, mert az a praktikus. Könnyű dolog volt neki házi készítésű rövid hajjal flangálni, miközben D kosaras melltartót hordott, ami egyértelművé tette, hogy bomba nő, a kötelező sallangok nélkül is. Meg hát, mellmérete elterelte a férfiszemeket az elcseszett hajszerkezetről. Mondom, anyám bomba nő volt. Nők mondták róla. Mivel a férfiak meg sem mertek szólalni környezetében. Sem mögötte, sem előtte; önérzetes és tartással rendelkező ember volt, **olyan, aki pontosan tudta, hogy mennyit ér:** sokat. Ez pedig az emberek döntő többségénél félelmet szült... mert ilyennek kellene lennie az embereknek, ilyennek kellene lenni az embernek... személyiségének tiszta, egyértelmű és hazugságmentes létével mindenkire rápirított.

Családtagjaimnak egy közös tulajdonsága volt, mint anyai, mint apai ágon: némi sznobizmussal fűszerezett emberi tartás, mely szorosan összefüggött az identitással. Egy ideig rühelltem a sznobizmust. Úgy nagyjából addig, míg fel nem nőttek - ami negyven éves koromra volt datálható, amikor anyám meghalt -, és rá nem jöttem, hogy minden csak nézőpont kérdése. A kérdés az, hogy mások számára tökéletes, avagy saját magam számára ízes dolgot akarok kihozni az életből. **A sznobizmus egy bájos fűszer, aminek csak akkor van élvezhető zamata, ha van mögötte némi tartalom,** ami kihozza az ember lélek valódi, egyéni, érdekes és élvezhető ízét. Annak a fajta sznobizmusnak, melyet én élvezhettem, volt háttere: nemesi, zsidó, osztrák és zsiros paraszt. A tartás is innen eredt, és nem a pénz, vallás, rang határozta meg életünket, hanem **az elvek és a neveltetés,** melyeket én permanensen figyelmen kívül hagytam. Leginkább ez utóbbit, a neveltetés. A vallást nem igen gyakoroltuk, nem is tudtam, hogy apai ágról van bennünk zsidó vér. Ez csak jóval később derült ki, amikor már nagyon felnőttem voltam, kialakult én- és világképem volt.

A katolikus vallás – ami szerint nevelve lettem - akkor kopott le rólam, amikor egy gyerekkori barátomról kiderült, hogy van apja, mint mindenkinek, csak épp katolikus pap, és le se szarja őt.

Pénzünk sosem volt, csak mindig annyi, amennyi szükséges volt. Apámnak konkrétan semennyi, mivel túl jó képeket csinált, viszont túl önérzetes volt ahhoz, hogy eladja a lelkét. Negyven év leforgása alatt találta meg életcélját, amit meg is teremtett felesége segítségével. Addig viszont csupa kulimunkát végzett, nagy lelkesedéssel, szem előtt tartva a célt: festészetből élni. Anyám anyagi helyzete is középkategóriás volt, füzetben osztotta le a pénzmagot, a kifizetnivalókat. Minden hónap utolsó bejegyzése a következő néven futott: **fényűzés**. Alig pár forint maradt a havi mérleg végére, úgyhogy **annyiért úzhettük boldogan a fényt minden hónapban**. Viszont öt éven keresztül bérelte nekem a zongorát és fizette a tandíjat, rendületlenül.

A rang, ha lehet annak mondani egy kutyabőrös zabigyerek leszármazottait, csak azért volt fontos, hogy tudjuk azt: egy kékvérű nem köpköd az utcán, mert illemtudó... és úri lány tele szájjal sosem beszél. Ez utóbbi mondásnak sok hasznát vettem szexuális életemben, mert ennek tudatában sikerült arisztokrataként viselkednem orális szex közben is. Egy darabig. Szóval, kamaszként katasztrofálisan éreztem magam a hétköznapiakban. Akkoriban egyértelműbbik voltak a státuszok, mindenkit besoroltak valahová. Vagy munkakör szerint, vagy az alapján, hogy kikkel barátkozott. Nekem nem volt jó ideig sem munkaköröm, sem barátaim. Így, folyamatosan lógtam a levegőben, amit kurvára untam egy idő után. Talán ezért nem fordult meg a fejemben a kötél általi öngyilkos sosem, mint alternatíva, mert rühelltem lógni a levegőben. Más önbántalmazó eszköz meg nem volt elérhető.

Munkaköröm azért nem volt, mert sikeresen hagytam abba az egészségügyi szakközépiskolát, mely helyen amúgy igen sok hasznos dolgot tanultam. Utána pedig igényeim szerint váltogattam a munkahelyeket. A „barátkozás ezerrel” opció meg

azért nem volt adott, mert nem voltam az a fajta, aki nagyon barátkozni akart volna. Nem éreztem azt, hogy bárhová is szükségszerűen csapódnom kellene egy-két balhé miatt, amit aztán az emlékezés megszépít... majd, egyszer, amikor már Cavinton kell a bevásárló listához. Munkaköreim csak bizonyos ideig kötötték le figyelmemet. **Csak addig, míg kihívást jelentettek.** Barátkozás helyett pasiztam, ugyan azon elvek szerint, mint ahogy dolgoztam. A kihívás és az élet megismerése volt a szempont. Apám egyszer meg is említette, hogy piroslámpás házat csinálók 15 évesen a kéglijéből. Meglátása alaptalan volt, mert nem vittem haza egyszer sem kóborlovagot, viszont kiskutyát és kóbormacskát igen. Legjobb esetben is csak a kapuban smároltunk az ifjú titánokkal. Hirtelen felindulásomban azonban beutaztam a városba és vettem egy piros izzót, amit ki is cseréltem otthon. Nem lett osztatlan sikere erőletett, kamaszhumoromnak... de kezdjük inkább eme tanulságos korszakom vázlagszerű leírását az elején.

Szóval, olyan állapotba kerültem kamaszlétem hajnalán szüleim „egét rogyasztó” és „egót rogyasztó” szerelme miatt, hogy az addigi életem teljesen dugába dőlt, bármit is jelentsen ez a kifejezés, hogy duga. Apu letarolta Anyut azzal, hogy tízévnnyi gondos hétvégi apuka szerepéből kilépve hétköznapi apuka akart lenni. Azaz, nevelni akart. Szeretetből, dacból, hímsovinizmusból, ki tudja. Ezt egy férfinál sosem lehet pontosan tudni. Anyámat gyakorlatilag szíven szúrtam és porig aláztam azzal a döntéssel, hogy apámhoz költöztem. Ekkor kezdődött el az életem, azaz a tapasztalás. A tuti alapokat letették a szüleim, tíz év alatt tökéletesre neveltek, csak nem az életre. Ebből adódik, hogy gyakorlatilag egy életképtelen rüszü lett belőlem. A kamaszkor hormonjaitól meg gellert kapott az agyam, és már kész is volt a káosz. Hónom alatt a bamba nagy macimmal, lábam között egy tisztasági betéttel, két-három pakkal a kezemben álltam apám mellett éjjel a vasútállomáson. Olyannyira el voltam foglalva azzal a történéssel, hogy anyu majdnem felpofozta az apámat, hogy nem vettem észre apám bizonytalanságát. Illetve észrevettem, mert

emlékszem rá még most is, csak **nem akartam tudomást venni róla**. Szóval, ott álltam egy bamba nagy macival a hónom alatt, és rájöttem, soha nem lesz alkalmam újra gyereknek lenni. Hirtelen felnőttem tettemtől - mármint valójában nem, csak úgy kellett tennem, mert akkor vállaltam életemben először felelősséget, és miért ne kezdjem rögtön egy megküzdhetetlenül naggyal. Ezzel a gond csak az volt, hogy a szülői alkalmasság bizonyítására lett használva, más által. Kómás voltam attól a látványtól, ahogyan anyám szitkokat szór joggal az apámra. **Én ilyet soha nem láttam, főleg nem a saját szüleim kivitelezésében**. Mindig rendezetten történt meg a gyerekátadás és átvétel, érzelmeket eltakaró kínossággal, illemtudóan, közhelyekkel megtűzdelve, bolti mosollyal az arcukon. Azt persze gyerekfejjel is láttam rajtuk, hogy sokkal jobb lenne, ha végre egymásnak eshetnének egy gyertyafényes szobában, kisütve az érzelmeiket. Tökéletes kiegészítései lettek volna egymásnak, ha megtanultak volna egymással kommunikálni: a vaslédi és a hippi. Természetesen megkérdeztem mindkét szülőmet, hogy szeretik-e egymást. Így, jelen időben. Rutinos szüleim voltak, valószínűleg készültek a válaszadásra, mert rövid és velős, terelő mondatokat raktak elém, amin gondolkozhattam kedvemre évekig, akkor sem jöttem rá a frankó válaszra.

Új otthonomban, mely eddig csak hétvégeként tett boldoggá, rám szakadt a **mindennapos szabadság kényszere**. Apám éjjel jött haza, akkor épp egy újságnál dolgozott, és éjjel zárt a szerkesztőség. Reggel félkómásan indított iskolába, délután pedig demenciával küszködő nagyanyámmal kellett beélnem. Valójában iszonyatosan magányos voltam. Barátom, aki először lyukat ütött rajtam, nem volt valami hűséges fajta, bár állítása szerint szeretett. Az biztos, hogy nem a kefélesi technikámba esett bele, mert az nem volt. Örültem, hogy járni tudtam az első után. Még kellemesnek sem volt mondható a dolog, és az orgazmus is csak csendes magányomban látogatott meg, a saját ágyamban. Mit mondjak... kamasz voltam, és buta. Persze élvezetes volt, amikor a

Váci utcában egy csörgő vekkerrel kergetett végig a millió turista és valódi sznob között. Határozottan szerelmes voltam belé, amikor pattanásig feszülő sárga-fekete csíkos gatyájában, egy napszemüveggel az orcáján - mert darázs csípte meg a szeme alját - udvarolt a zárt ajtó ablakán keresztül, mert nem engedett anyám sehova. Sok jó pillanatunk volt, de **valójában csak azért emlékszem ezekre a pillanatokra, mert elég öreg és jó humorú vagyok ahhoz, hogy élvezzem tragikus hülyeségem végletességeit.**

Szóval, apám látta, hogy nem lesz annak jó vége, ha teljesen rám bizza életvitelemet. Rendszert vezetett be. Kaja alapú rendszert. Csak úgy, férfi módra. Hétfő, tejbegríz kakaóval, kedd, tejbegríz lekvárral, szerda, tejberizs kakaóval, csütörtök, tejberizs lekvárral, péntek, paprikás krumpli, szombat-vasárnap húsleves és sült hús. Itt jöttem rá, hogy a tejberizs jobban izzik és ontja és tartja a meleget, mint a legjobb minőségű szén... Minden nap kaptam rántottás szendvicsre húsz forintot, melyből tizenegyet cigire költöttem. Kétnaponta ettem rántottás szenyát, így nem untam meg. A túlzabálás okozta kilókkal sem kellett megküzdenem, és kispóroltam a heti cigim árát.

Szép kis diákbanda verődött össze a Nyugatiban és a vonaton, hazafelé. Vagánykodtunk, bagóztunk, félelmet keltettünk. Mármint a többiek. Én többnyire egy pasi ölében ültem és figyeltem azt, hogy mások hogyan kamaszodnak. Népszerűségi verseny volt ez, a javából. A teljes asszimilálódás nem ment, mert önértékelési problémáim kezdtek utat törni maguknak, mivel a velem egykorú csajoknak akkora mellei voltak, amiről én csak álmodni mertem, és nekik volt „észjátszós” farmerjuk is, a mi nem Trapper farmer volt, hanem olasz. Nagyobb mellekre soha nem sikerült szert tennem, még a későbbi „szilikonévekben” sem ami rögtön a kommunikáció robbanásának időszaka után volt, ám később nekem is lett csicsa farmerem - egy expasim adta nekem oda egy ködös reggelen a sajátját. Két nap után taccsra tettem, amikor a mozgó vonatról menetiránnyal szemben ugrottam le. A gatyám segge eltűnt, az

enyém kétszer akkorára dagadt, de örültem, hogy megmaradtak a lábaim. Menősködni akartam, de folyamatosan csak bohócot csináltam magamból. **Nevetni még nem tanultam meg magamon, így állandóan megfejeltem a hülyeségeimet egy újabb hülyeséggel.** Nem tett jót a folyamatos kudarcézés és az idegen kamasz fiúkkal való erotikusnak, fantázia mozgatónak sem mondható gyakorlatozás. Így lettem kamaszként depressziós. Mielőtt végleg kiszórtam volna életem első szexuális élményét okozó pasimat nyolc hónap után, elkezdtem ész nélkül kefélni boldog-boldogtalannal. Akinél éreztem valamilyen érzelmet, arra azt hittem, hogy szerelmes vagyok, akinél nem éreztem érzelmet, annál pedig végig az expasimra gondoltam, hogy most jól megtorlom a megcsalásait. Persze csak magammal toltam ki. Jó és szorgalmas önbántalmazó módjára szexeltem olyan emberekkel, akik a sperma mintán kívül nem nagyon hagytak bennem nyomokat. Apám azon mondásával bíztattam magam, amit akkor mondott, amikor első gyerekkori szerelmi csalódásomon voltam túl 12 évesen: egy vagány kamaszcsajnak három pasija van, egyet épp most dob ki, egyel épp most van, és egyre épp most tesz szert. **Tudtam én, mindig tudtam, hogy ezt nem egészen úgy érti,** ahogyan én csinálom, de a hülyeségemet meg kellett támogatnom valamilyen hangzatos ideológiával. Hát megtettem. Így esett, hogy anyámtól genetikailag ugyan megörököltem a visszeres lábakat, melyek nála brutális méreteket öltöttek a negyvenévnnyi műtőben ácsorgós életmentés miatt, ám rajtam nem jelentek meg. A magyarázat egyszerű: én, a lábaimat folyamatosan az ég felé emeltem. No meg rengeteg C-vitamint zabáltam, már csak presztízskérdésből is, ha már Szentgyörgyi magyar volt.

Apám új asszonyt hozott a házhoz, aki nyolc évvel volt idősebb nálam, nála viszont tizennyolccal volt fiatalabb. A házasság napjáig valami különleges, életvidám, apám féle hippy játéknak tűnt a dolog. A felfokozott lelkiállapot rám is rám ragadt, frissnek, vidámnak találtam a különcködés ezen formáját. **Életszerűnek, életcél híján.** Valami olyan dolognak, ami nem engedi unalmassá,

depresszióssá tenni az életet. Azt viszont már akkor tudtam, hogy nem nagyon tudok mit kezdeni ezzel a házasság dologgal. Nem csak azért, mert nekem sosem volt klasszikus értelemben vett családom, hanem azért sem, mert apám ,tedd boldoggá és tartalmassá életed bármi áron' nevű mozgalmával csak felületileg tudtam azonosulni. Örültem a boldogságának, de nem voltam negyven éves, csak egy önző kamasz, így fogalmam sem volt arról, hogy az ember milyen stációkat tapasztal meg életében. Most felnőtt fejjel megéltem minden stációt, ezért átlátom a dolgokat, az élet működését, de ami még fontosabb, megismertem önmagam. De kezdjük a legelején...

71-ben születtem, a vízöntő havában. Ebben az időben lett Magyarország a legvidámabb barakk, és olyan kommunizmus volt, ami sehol másutt: élhető. Mit sem tudtak szüleink a világról, sosem hallottak a Nahbáról. Csak az Itifadáról, olyan összefüggésben, mint halál, ok nélküli gyilkolás. Viszont a Magyar Televízió elindította a második tévécsatornát, és volt cipője minden embernek, nem úgy, mint a lengyeleknek. A fiatalok oda voltak John Lennonért, a békemozgalomért, és Amerikáért, mert úgy vélték, a demokrácia és a szólásszabadság az, ami hiányzik az életükből. Persze az ember mindig arra vágyik, ami nincs. **Ám volt valamink, ami semelyik másik ország polgárának nem: lelki békénk.**

A fránya genetika (Van Halen - Jump)

Furcsa dolog az identitás, melyet szükségszerűen megtanulunk. Ám génjeinket sem hazudtolhatjuk meg. Ezek határoznak meg minket... állítólag. Legalábbis sokan úgy vélik. Túl sokan. Mindig érdekelt az, hogy honnan van bennem a hatalmas szenvedély, fanatizmus, kifordult világlátás. Az ember, tapasztalataim szerint, tiszta tudattal jön a világra, csak anyja szeretetét érzékeli... vágyik rá, nem tud élni nélküle... mármint az, aki első másodperctől fogva biztonságba, az anyja ölébe születik, és ott az első percekben is megtartatik. Ám hiszem azt is, hogy a magzat és az anyja lelki szimbiózisban élnek kilenc hónapig. Hiszem, hogy amit az anyja

érzékel, lát, hall a világból, az emlékként a megszületett gyerekekben is ott van. Mint adat... mert nincs értékelve. Értelmet csak születése, élettapasztalatainak megélése után kapnak a dolgok. **Tán ez az igazi szabad akarat...** Szóval, egy idő után elértem arra a pontra, hogy értékeljem a világot, értékeljem magam, lássam azt, hogy milyen hendikeppel születtem, és min tudtam változtatni.

Eljött az a korszak Magyarországon, amikor véget ért a kommunizmus, és mindenki kereste saját identitását. Egyre-másra kerültek elő a kutyabőrök, a vadregényes történetek, hogy ki milyen nemesi családból származik... identitást, pozíciót akart minden ember az elvesztett helyett, melynek sorsát a rendszerváltás rendezte el. Amiatt kereste ezt az emberek nagy többsége, mert a történelemben visszanyúló identitást úgy kezelték, **mint valami aduászt, ami nem úberelhető. Felmentést adott számukra az a tény,** hogy nem volt alkalom arra, hogy megszerezzék maguknak az új rendszerben az elismerést. Azt sem tudták, hogy mi az új rendszer normája, etikája, hisz még csak akkor ért véget a kommunizmus. Mily furcsa az ember... **folyamatosan pozicionálnia kell létét, igazolásként, hogy embernek érezze magát.** A többi embertől való különbözőséget kereste a népek fele, jogosultságot a piedesztálra, és persze rá is akadtak, ha máshogy nem, hát szegről-végről, mert tán sehol a világon nem volt annyi báró, gróf meg rosseb tudja milyen cím, mint itt. **Mindig úgy éreztem, hogy az én identitásomnak nem kell megerősítés,** és ezt már gyerekkoromban is tudtam, biztosan... **van anyám, van apám, van Mama, nagymamám, nagypapám, nagynénéim, nagybátyáim, és régi, hétköznapi, családi történetek... úgy éreztem, mindenem meg van: szeretnek.** Ám nagybátyám, belém oltotta a különbözőséget, a kék vért, annak lehetőségét... romantikus és hihető történetet mesélt nekem. Egy királyi vérből származó zabigyerekről, akit, hogy ne okozzon fennakadást egy ország menetében, ide, Magyarországra küldtek az anyjával együtt. Nem tudom, hogy ennek mi a

valóságalapja, és hogy tök őszinte legyek, nem is érdekel. **Ebből az egészből csak az maradt meg, hogy az emberi tartás szükségszerűen öröklődik, hisz a vér nem válik vízzé, és ehhez mértén kell viselkednem. Egyszerűen csak elhittem, hogy van okom arra, hogy viselkedjek. Nem azért, mert jobb vagyok a születés jogán, hanem azért, hogy jobb legyek az élet „megtanulása” jogán. Nem a különbözőség édes tudata a lényeg, hanem azt, hogy embernek érezhessem magam a jótetteim által.** Valóban volt valami különleges abban, ahogy a családom tagjai viselkedtek... emberek voltak, valódi emberré tevő tulajdonságokkal, elvekkkel, tisztességes akarattal és gőg nélküli, bebetonozott tartással, melytől semmi, de semmi nem tántoríthatta el őket, csak a halál. Tán még az sem. Anyám emberi nagysága abban mutatkozott meg, hogy szolgált. Alázattal, az emberekért. Ez, azt jelenti, hogy fejét a tisztelet okán meghajtja, de térde sosem éri a földet – mert az már nem alázat, hanem gyalázat. Nap, nap után a legjobb tudása szerint, amivel sosem kérkedett. **Ettől lett nemes, az emberiség egyik legnemesebb embere.** Ebben a szolgálatban elegancia volt és a rettenthetetlen kitartás. És az, hogy úgy érte el nap, mint nap a célját, hogy soha, senkin nem gázolt át. Még csak meg sem fordult a fejében. **Csak kinyújtotta a kezét, és mosolyogva mindenkit felemelt a földről.**

Egy nyolcad zsidó véremről nagyjából akkor szereztem tudomást, amikor **Rachell Corrie-ről, Tom Hurndall-ról, a Mavi Marmaráról, és a Szégyen Faláról, mely még Betlehemet is eltakarja. Tudathasadás volt ez a javából,** ám hamar kiderült számomra, hogy első körben ember vagyok, másodikban anya, harmadikban magyar. Nem kerestem semmilyen hibakódot magamban, sem a kiválasztottság érzését... csak eldöntöttem, hogy ember akarok lenni.

Apám ágáról is van némi kék vérem, állítólag, bár elég szapora népség ez a vérvonal már vagy háromszáz éve ahhoz, hogy a **vér színei** között molyoljak... Nevemből adódóan szükségszerűen meghatározta életemet az, hogy a szerbek fanatizmusa is jelen van

bennem, **ami néha rémisztó**... na jó... mindig. Uram a második szerint ez a domináns fanatizmus, elkötelezettség hozza rám leginkább a bajt. Ha valami ellen küzdöttem valaha is, nos, az ez volt. Apró vagyok, mint a meggy mag, de mégis akkora energiák vannak bennem, ami egy trollnak is önpusztítóan ártalmas... Az egyetlen pszichológus, aki érdemben hozzájutott lelkem legbensőjéhez, azt mondta, hogy ezektől az energiáktól ostobaság félni, amikor csak egy megfelelő irányt és egy elég erős vitorlát kell hozzá alkotni, hogy jó irányba menjen, és az egekbe repítsen. Megadta a választ... a genetika smafu és egy kibaszott szent tehén, amit, mint a lét hibáját, egy ütésből kellene kinyírni... a genetika **egy hülye magyarázat azoknak, akik képtelenek ördögi felükkel szembenézni. Pedig, tán, ez az ember lényege, az élet értelme...**